

Lehmann: Jeg finder mig kun foranlediget til en eneste Bemærkning ved, hvad den høitærede Indenrigsminister nylig har anført. Jeg troer, at man skal lægge ikke liden Vægt paa det Depositum, der er fordret stillet, forinden Regjeringen, og altsaa endnu mere forinden den lovgivende Magt vilde indlade sig paa denne Sag. Hele Europa er fuldt af Ingenieurer, der projectere Planer i alle mulige Retninger, som det er ikke blot vitterligt men ligefrem indrømmet, at de ikke selv kunne tænke paa at bringe til Udførelse; de gaae kun ud paa at forstaae sig Concessioner, der saamuligt kunne finde Kjøbere; meget ofte blive slige Concessioner saa kjøbt, og Sværtsættelsen af Foretagenderne i alt Fald paabegyndt af saadanne Personer, der selv have stor Tvivl om Planernes Forstandighed, fordi det ved det hele store Spil, der foregaaer paa de europæiske Pengemarkedet, er dem meget let at spille de Actier, de maatte have taget, over i andre og mindre kyndige Hænder, hvorved de kunne holde sig selv skadesløse, ligesom de i alt Fald jævnlig erhverve sig Erstatning for deres Tab paa Actierne og Fordeel ved Leverancer og andre Præstationer til saadanne Foretagender, der ikke kunne betale sig. Det er ganske vist, at der i denne Retning, som i saamange andre, for Tiden drives en høist utilbørlig Svindel, men det er ogsaa vist, at der paa denne Maade er kommet mange Foretagender igang, som ere gode og hensigtsmæssige, og at den Skade, der kan skee derved, i Reglen fordeles sig paa saamange Hænder, at der ikke bliver noget betydeligt Tab for den Enkelte. Smidlertid har dog Hensynet hertil medført den Praxis, som jeg troer, det er aldeles nødvendigt at fastholde, at ingen Regjering indlader sig med de Mænd, der give sig af med deslige Foretagender, og, jeg tør sige, overhovedet indlader sig paa noget Project — det skulde da være, at der i Spidsen for samme stod Mænd af den første Rang i Pengeverdenen, som ved deres blotte Navne gæve en tilstrækkelig Garanti — uden at den først har skaffet sig Visshed for, at

der idetmindste er saameget Guld i samme, at man foreløbigt vil risikere en ikke ubetydelig Sum derpaa. Velært af Erfaringen er den danske Regjering ogsaa kommen til dette Standpunkt. Naar man vil overveie, med hvilken Lethed der i tidligere Tid blev givet Bevilling til Inddæmninger, og hvorledes man efterhaanden, efter at man havde seet, at man her havde havt at gjøre med Folk, der ikke kunde tænke paa ved egne Midler at foretage slige Inddæmninger, har stillet større og større Betingelser for saadanne Bevillinger, og at en lignende Forsigtighed efterhaanden ogsaa har gjort sig gjældende i andre Sager af denne Art, saa troer jeg, det er rigtigt, at Regjeringen ogsaa fremdeles fastholder det Princip, som man saaledes er kommen til, nemlig at fordrer, at der skal være stillet et virkeligt Depositum, inden man indlader sig paa et Project. Jeg troer, at det er i deslige Sagers Interesse, om ikke at man har med vederhæftige Mænd at gjøre, saa dog at der staaer saadanne bagved; jeg tager Ordet „vederhæftig“ i samme Betydning som det ærede Medlem, der har reist det her omhandlede Spørgsmaal. Dette skylder Regjeringen sig selv; thi uagtet en Regjering ikke skal være alfor ængstelig med at gjøre forgyldes Arbejde, naar Arbejdet dog maaskee kan have sin Nytte, er det dog ikke passende for en Regjering eller stemmende med dens Værdighed at lade Arbejdet foretage, Sagtyndiges Erklæringer indhente osv. osv. i Anledning af Begjæringer om Concessioner fra Folk, om hvilke det er i høi Grad tvivlsomt, hvorvidt Concessionerne ville blive i deres Hænder, eller overhovedet blive bragte i Udførelse. Men gjælder dette nu om Administrationen, saa gjælder det saameget mere ved saadanne Foretagender, som ikke kunne fremmes, uden at den lovgivende Magt sættes i Virksomhed. Hvis det altsaa skulde kunne vise sig, at det stillede Depositum er en Illusion; hvis der mulig kunde falde en Dom, hvorved Regjeringen blev nødt til at give det fra sig, saa kunde jeg kun med stor Modbydelighed tænke mig, at den danske Rigsdag havde